

РЕШЕНИЕ

№ 2023

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Д.
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Д. Въззивно гражданско дело № 20231100502106 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на „Частна детска градина С.“ ЕООД срещу решение № 1042/24.01.2023 г. по гр.д. № 26944/2022 г. по описа на СРС, 66 състав. С обжалваното решение е уважен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 93 ЗЗД, предявен от В. В. А. срещу „Частна детска градина С.“ ЕООД, като е признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 150 лв., ведно със законната лихва от 17.01.2022 г. до погасяването, представляваща невъзстановено капаро за запазване на място при ответното дружество за отглеждане на дете, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 03.02.2022 г. по ч.гр.д. № 2130/2022 г. по описа на СРС, 66 състав.

Жалбоподателят – „Частна детска градина С.“ ЕООД, твърди, че обжалваното решение е неправилно. Счита, че районният съд неправилно е разпределил доказателствената тежест, тъй като ищецът е следвало да докаже, че място за негово дете в процесната частна детска градина не е било запазено, за да са налице елементите на фактическия състав на иска по чл. 93 ЗЗД, което не е установено по делото, поради което счита иска за неоснователен. Счита, че ищецът неоснователно се е отказал от

договора, поради което няма право да иска връщане на платения задатък. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и искът да бъде отхвърлен. Претендира разноските по производството.

Ответникът по жалбата - В. В. А., счита, че първоинстанционното решение е правилно, поради което моли същото да бъде потвърдено. Претендира разноските по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от В. В. А. с установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 93 ЗЗД, предявен срещу „Частна детска градина С.“ ЕООД, за установяване дължимостта на сумата в размер на 150 лв., ведно със законната лихва от 17.01.2022 г. до погасяването, представляваща невъзстановено капаро за запазване на място при ответното дружество за отглеждане на дете, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 03.02.2022 г. по ч.гр.д. № 2130/2022 г. по описа на СРС, 66 състав.

С решение № 1042/24.01.2023 г. по гр.д. № 26944/2022 г. по описа на СРС, 66 състав, искът е уважен изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

За основателност на иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 93 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че между страните е сключен договор, по силата на който ответното дружество се е съгласило да полага грижи за детето на ищеца в детска градина, считано от м.09.2021 г., че изпълнението на посоченото задължение е обезпечено с капаро в размер на 150 лв., предадено от ищеца в полза на представител на ответника, че се е отказал от договора, предвид неизпълнение от страна на ответника.

В тежест на ответника е да докаже, че е изправна страна по договора, като е осигурил възможност, считано от м.09.2021 г. детето на ищеца да посещава детската градина на ответника.

При така разпределената доказателствена тежест и с оглед събраните в първоинстанционното производство доказателства съдът намира, че предявеният иск е основателен.

Не се спори по делото, че на 14.05.2021 г. между страните е бил сключен неформален договор, по силата на който ответното дружество се е съгласило да полага грижи за детето на ищеца в детска градина, считано от м.09.2021 г., че изпълнението на посоченото задължение е обезпечено с капаро в размер на 150 лв., предадено от ищеца

в полза на представител на ответника на същата дата.

От показанията на разпитаните от първоинстанционния съд свидетели К.Я.Д. и В.а Т.П. се установява, че ищецът, свидетелят Д. и детето им са посетили детската градина на ответното дружество през м.05.2021 г. с цел да извършат оглед на същата, предвид възможността детето на свидетеля Д. и ищеца да посещава градината. Към датата на извършване на огледа не е имало свободно място в детската градина, като ищецът е изразил съгласие детето му да започне да посещава детската градина през м.09.2021 г.

Съгласно показанията на свидетеля Д. уговорката между ищеца и представителя на ответното дружество е била да бъде предоставено капаро в размер на 150 лв. от страна на ищеца, предвид изразеното желание детето на ищеца да посещава детската градина, срещу което представителят на ответното дружество се е съгласил при освобождаване на свободно място същото да бъде запазено за детето на ищеца, за да може да посещава детската градина, считано от м.09.2021 г. Въпреки посоченото, до изтичане на м.09.2021 г. представител на ответното дружество не е уведомил ищеца за наличието на свободно място в детската градина, поради което и детето не е започнало да я посещава.

От показанията на свидетеля П. се установява също така, че към датата на извършване на оглед на градината от страна на ищеца действително не е имало свободно място, но към м.09.2021 г., от когато детето на ищеца е следвало да посещава детската градина, се е очаквало да бъде освободено такова, поради което и с цел запазване на същото ищецът е заплатил поисканото му капаро. Според свидетеля П., няма практика в такива случаи родителите да бъдат уведомявани за освобождаване на място, а същите следва да се свържат с представител на детската градина, да приготвят нужните документи, след което да започнат посещенията.

На базата на посочените доказателства съдът намира за установено, че срещу предоставеното капаро в размер на 150 лв. ответното дружество е поело задължение да осигури място на детето на ищеца в детската градина на ответника, считано от м.09.2021 г., което обаче не е било изпълнено надлежно от страна на ответника. На първо място, установява се, че към датата на предаване на капарото не е имало място в градината, въпреки което ответникът е поел посоченото задължение, което предполага при полагане на грижата на добрия търговец последващо активно поведение от негова страна с цел освобождаване на място в градината през м.09.2021 г. и уведомяване на ищеца за възможността детето му да посещава детската градина и необходимите условия за това (документи, изследвания). Не се установява изобщо по делото какъв е бил капацитетът на процесната детска градина и дали действително през м.09.2021 г. е имало свободно място в същата, което да е било запазено за детето на ищеца, предвид постигнатата уговорка между страните в този смисъл.

Следователно, ответникът не е изпълнил поетото задължение и предвид извършения отказ от договора от страна на ищеца, обективизиран в писмо от 05.01.2022 г., на основание чл. 93, ал. 2 ЗЗД неизправната страна (ответникът) дължи на изправната (ищеца) връщане на капарото в двоен размер. Доколкото се претендира сума (платеното капаро), която е в по-малък размер на дължимата (капарото в двоен размер), то претенцията се явява основателна.

Следва да се посочи, че първоинстанционното решение съдържа подробни мотиви в тази насока, които настоящата съдебна инстанция споделя и на основание чл. 272 ГПК препраща изцяло към тях.

Във връзка с изложеното се налага извод, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По разностите:

При този изход на спора в полза на ответника по жалбата следва да се присъди сумата в размер на 300 лв. – разноски за въззивната инстанция.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1042/24.01.2023 г. по гр.д. № 26944/2022 г. по описа на СРС, 66 състав.

ОСЪЖДА „Частна детска градина С.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати в полза на В. В. А., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 300 лв. - разноски за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____